

ker imajo na starejših drevesih mladike preveč cvetnih ok.

Varovati se je tudi, sušljenkov si narezati od dreves, ki imajo rakovo bolezen ali krone uši. Ko bi se pa to moralo zgoditi, tako je pa treba cepiče prej v vinskem cvetu oprati. Hranujejo se najbolje na senčnatem prostoru na vrtu ali pa v zračni kleti v vlažnem pesku.

Konjerejcem na znanje. Licenciranje privatnih žrebcev vrši se letos meseca februarja in marca, namreč v Gradci dne 22. februarja ob 10. uri predpoldnem, Liebochu 23. ob istej uri, Köflach 23. ob 3. uri popoldne, Feldbach 1. marca, Hartberg 3. marca, Wildon 5. marca v Cmureku 5. marca ob 4. uri popoldne, Mahrenbergu 6. marca ob 9. uri dopoldne, v Mariboru 6. marca ob 12. uri, v Ptuj 7. marca ob 10. uri predpoldnem, v Ljutomeru 8. marca ob 10. uri, v Celju 9. marca ob 9. uri in v Sevnici 10. marca ob 9. uri predpoldnem, naposled v Liezenu 12. in Muravi 13. marca t. l. Kdor hoče svojega žrebca za pleme rabiti, mora ga pred komisijo postaviti, da se mu licencija da. Brez tega ne sme spuščati, sicer bode kaznovan. Žrebca pred komisijo postaviti morajo tudi tisti posestniki, katerim se za vzdrževanje žrebca subvencija (podpora) daje.

Sejmi. 9. febr. Konjice 10. febr. Vozenice 12. febr. Gomilice, Ponkva, 13. febr. Ljutomer, 14. febr. Rače, Sevnica, Zaveč, 15. febr. Gradec, Brežice, Tržiše, 16. febr. sv. Miklauž v Susilah.

Dopisi.

Iz Lembaha. (Nesreča in hudobija.) Slabo navado imajo fantje po nekod v konjiškem okraju, da hodijo pod okno prežat in gostovanjščakov dražiti. Tako smo brali v zadnjem Slov. Gospodarji. Pa ne samo tam, ampak tudi drugod je ta slaba navada, ktera veliko hudega stori, kakor se je tukaj zgodilo v sredo, 31. januarja. Bila je v Lembaški vasi pošena gostija, pa ponočni prežarji so jo sebi in drugim v žalost in sramoto spremenili. Prišli so v mraku pred hišo M. Pš., kder je bila ženitnina, prežat, se začeli med seboj pehati in kavšati in vincarski sin, Jakob Šabelnik, od tovaršev razdražen, se zagrozi: „danes še bo eden zmed vas mrtev“, zapusti tovarše in se vrne okoli desete ure z nabito dvocevko, ktero brez pomislika med fante sproži. S prvim strelom zadene Jakoba Repa v trebuh, da se k priči zgrudi, zdaj pa še enkrat ustrelji in rani več fantov. Še ve, da je sedaj bilo vsega prežanja konec, pa tudi strašna hudobija storjena. Jakob Rep smrtno v trebuh ranjen, je vkljub hitrejši pomoči moral na Svečnico ob 5. uri v neznanih mukah umreti. Pokojni je bil

nadepolni sin postaranega očeta, in bi imel v kratkem gospodarstvo prevzeti, ter je že sedaj pridno očetu pomagal, se tiho in spodobno obnašal; pa prišel je po nesreči med ponočnjake in prežarje in čeravno nedolžen, je vendar moral prezgodnje smrti umreti. Kakor priden mladeneč se je lepo na smrt pripravil, svojemu moriven odpustil in hude bolečine voljno prenašal. Kdo pa popiše žalost dobrih starišev, ki so po taki poti zgubili svojega dragega sina? Oh naj bi bila ta žalostna dogodka svarilen glas vsem ponočnjakom in prežarjem, da opustijo to ostudno in nevarno navado! Noč ima vselej svojo sovražno moč posebno za mlade ljudi, ki se v takošni hudičevi šoli lahko popolnoma spridijo. — Kaj pa je z morilcem? Ta je malopridni sin premehkih starišev. Oča je gluh, mati pa slepa od napačne ljubezni do otrok; za mlada je sinu vse prepuščala in si izredila razbojnika. Že pred nekaterimi leti je pomagal nekoga vincarja moriti in je zavoljo tega sedel dve leti v ječi, sedaj pa je dozorel za vislice. Bodi Bogu potoženo! velika napaka v tukajšnjem kraju je, da, kar si vincarski sin ali hčer zasluži, to vse sme hraniti pa tudi zapraviti. Zato pa se vincarski sinovi tako lahko spridijo, ker zgodaj v krčme zahajajo, smodke kadijo in težko zasluženi denar zapravljajo. Posebno žalostno je, da stariši tudi male otroke s seboj v krčme jemljejo in jih z vinom napajajo, ter tako sami pohujšavajo. Bodi tedaj ta žalostna priredba potreben nauk za stariše, da svoje otroke zgodaj strahujejo, da jih ne puščajo med društva, kder se lahko pohujšajo in spridijo, sicer bodo prepozno bridke solze točili, kakor jih zdaj točijo — pomilovanja vredni — Lembahžani.

Od sv. Miklauža pri Slov. gradci. (Lisjak.) Naglo prisopihal je v pisarno občinskega urada iz Marenberške pošte celjski „Kmetski prijatelj“. Ta list pa v resnici nima zastoj imena „lisjak“ ker tako skrit in zavit je prišel, da niti repa ni bilo zaslediti, po nosu njega pa tudi ni poznati, ker je imel nos še boljše dobelo zaviti z lesičjim gnezdišem, ker je menda po poti besede vdihal tako le: „Slavni občinski predstojnik! Prosim, berite pridno „Kmetskega prijatelja“ posebno pa dopis iz Mahrenberga in ravajte se po njem. Potem mislim, da Vas gospod Dr. Šuc ne bodo več v koš dobili. Zdravo.“ Podpisa pa ni bilo. Naznaniti morem, da ta lisjak ni najšel prostora v naši pisarni, ter je mogel oditi na stranisce. Vi Marenberčani! pa pustite nas pri miru na naši slovenski zemlji, ter nam lisjaka ne porivate. Ako bi bili rep lisjaka zagledali, bi ne bili razrušili ležišča, ter bi njemu s sledečimi besedami pokazali pot. „Gehe zurück, von wo du gekommen bist!“ Slovensko pa se lisjaku ne sme ukazati, ker ta revna stvar bi znabiti slovensko ne razumela. Kar pa zadeva koš č. g. dokt. Šuca

morem omeniti, da mi, kar nas zadeva, brez vseh tujih svetov sklepamo, č. g. dr. Šuca pa kot vrlega narodnjaka i poštenjaka spoštujemo i čislamo, ter vedno želimo, da bi nam Bog tega gospoda še mnoga leta, kot boritelja i buditelja našega naroda, ohranil. Vašega kmetskega prijatelja p. d. „lisjaka“ i pa vaših navetov iz Marenberga pa tukaj ne potrebujemo.

Občinski urad.

Od sv. Benedikta v Slovenskih goricah.
(Priden Slovenec pokopan.) Blizu nas je kraj Trstenik imenovan; od ondot je čez Šavnico in Nasovski vrh pri treh križih malo uro proti Apačam do nemške meje, ktera se ne da prav določiti; blizo 50 let, kar starejši ljudi pomnijo, se ni nič premeknola. Trstenički kraj spada k mali občini „Sv. 3 kralji“. Tukaj prebivajo sami pridni narodni stanovniki; ni jednega nemškutarja dobiti; le škoda, da niso v moči za svojo krasno cerkvo više skrbeti in da tamo ni župnije. Na vse strani so lepi vrhi videti, posebno lep je Trstenički vrh. Tam na konci stoji zala, bela kmetiška hiša med sadunosnim drevjem skrita, ktero so tudi Nemci dobro poznali. Ko stopiš v tisto hišo, je vse čedno, po izbi so lepe podobe razobešene. Koj spredej je videti v lepih mavričastih barvah tiskani „Peter Dajnkov očenaš“, ktereга morebiti nikjer več ne najdeš. Prebivalci so priljudni, slovensko gostoljubno. Vsakega sprejmejo. Ali žalostni dnevi so prišli za rodbino. Očeta in mater tote hiše smo v kratkem pokopali. V tem domu so bili vredni kmetiški starši, pridna slovenska mati Mica in oča Franc Vakaj. Oča ni bil žlahnega stanu, vender je veljal za Trsteniškega očeta. Imel je žlahne lastnosti. Bil je pošten, veren, pobožen, potrpežljiv. Nikdar ni bilo kakega prepira pri sosedih, pravico sta skazovala vsem ljudem, čislana bila povsod. Spomina vredno je to, da je oča veliko barantal z Nemci pa ni znal nemški, ne pisati, ne čitati. Nemci pa so imeli zaupanja do njega. Nikdar ni godernjal, da ne zna nemški. Lehko je prodal veliko volov, vina, žita, drv itd. Ni trebalo kakega tolmača: zdaj pa marsikteri zna nemški brbljati pa nima kaj prodati, ne reši nobenega zvelicavna nemščina. Hudoval se je oča Trstenički edino nad nekdanjimi šolami, iz katerih si je komaj nemški podpis ohranil; on reče: „Glejte, kateri smo takrat v šolo hodili, posebno pri sv. Ani, kder so nam samo nemščino v bučo tlačili, ne znamo nič, kakor jaz, Zemljic, Rajšp, Kranar, Kurnik, Senekovič, Berič, Supe, Prajndl, Žizek, Klobasa, Vajngerl“ itd. To slišite, ljubi Slovenci! Ko bi takrat že slovenski učili, bi morda bolje razumeli, kaj je ljubezen do materneга jezika?

Od sv. Martina pri Slov. Gradci. Dne 27. p. m. prejmem neko pismo s poštnim pečatom „Mahrenberg“, ktero takoj odprem, pa za-

gledam „Kmetskega prijatelja“ z dopisom: „Prosim, berite „Kmetskega prijatelja“, posebno pa dopis iz Mahrenberga in ravnajte se po tem. Tedaj mislim, Vas ne bo več dr. Šuc v koš dobil“. To je meni preveč, kajti mi smo ponosni, da tako zvestega ravnatelja na čelu imamo, ker č. g. dr. Šuc ravna vse pri okrajnem oboru, kakor tudi hranilnici in ima vse v največem redu. Dalej me vender briga kaj neki ta list ima koristnega v dopisu iz Marenberga, pa ko ga prečitam, se začudim bedarijam. To si je v skrbi za nemščino pa saj te nikdo ne zatiruje; uči se še po šolah kakor se je podučevalo. Na dalje se pisatelj jezi in obrekuje „Slov. Gospodarja“. Ali vsaka stran Prijatelja kmetskega je polna jeze in sovraštva do slovenskih narodnjakov. Čitam dalje, kako da ta mož po dvakrat gre v cerkvo menda tam, kder se z glaži ali kupicami vkup zvoni, sicer bi mogel kaj pametnega pisati. Znaprej prosim tedaj tistega dobrotnika iz Mahrenberga, naj pušči nas št. Martinčane pri božjem miru, mi smo zmožni sami časnike naročiti, katerih poželimo, in tudi vemo kaj je storiti, kaj je za opustiti, in ne potrebujemo v teh zadevah od vas nobenega sveta. Zdravo!

W—n.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Iz Gradca so šli deželni odborniki Neupauer, Herman, Schreiner, Kotulinski pa graški župan k cesarju vabit k 600letniški svečanosti dne 1. junija, ker je isti den 1. 1283 cesar Rudolf svojemu sinu Albrehtu podelil deželo štajersko. Cesar so pritrdili vendar djali, da se svečanost naj preloži na 11. den julija t. l. ker bodo takrat potovali k tistej svečanosti v Ljubljano. — Cesarjevič Rudolf govori spretno česki in se je v tem jeziku nedavno pogovarjal s českim voditeljem dr. Riegerjem. Ta je svoje veselje izrazil povdarjajoč srečo českega naroda, ki dobi kedaj cesarja, ki njegov jezik govori in spoštuje. — Poljski poslanci so lani dosegli, da se v Gališkem poprečna železnica postavi na državne stroške, za 21 milijonov. Državni zbor in še posebno tega železniški odbor, je ministrom naročil, naj vlada sama stavi železnico. Vkljub temu je poljski poslanec Kaminski vedel ministre napotiti, da so stavljenje železnice podelili Judu Schwarzu, ki je poslancu za posredovanje občal 625.000 fl., ker se pa Jud brani toliko plačati, toži Kaminski in tako se je cela umazanost zvedela. Naši poslanci so vsled tega jako hudi, poljski pa so Kaminskega in prijatelja mu Volskiga kar izbacnili, da sta odložila poslanstvo. — Brambovski minister nasvetuje postaviti, po katerej se ima ob času vojske poklicata 138.000 brambovcev, ki so tudi dolžni rednej vojski iti na pomoč, ako bi sila bila. Tudi